

32ste zondag door het jaar A

Wijsh.6,12-16

1Tess.4,13-18

Mt. 25,1-13

Vergeet de olie van de liefde nooit !

Wij zijn altijd een beetje geschokt door enkele elementen uit deze gekende parabel. De weigering vanwege de zgn. "wijze" bruidsmisjes om hun olie met hun vriendinnen te delen, lijkt ons precies geen voorbeeld van christelijke naastenliefde. En op het einde lijkt de Heer zo onverbiddeijk streng. De deur gaat onherroepelijk dicht. Wij vragen ons daarbij af of God dan niet bereid is tot barmhartigheid. Over deze opwerpingen zullen wij dus wat uitleg moeten geven. Maar laten wij eerst even proberen de diepere bedoeling van de gehele parabel te verduidelijken.

Op deze laatste zondagen van het kerkelijk jaar richt de liturgie onze aandacht naar de "Einddag", beter gezegd: de "uit-eindelijke" Dag van God.

Met het beeld van het "einde" wil deze parabel ons inderdaad iets zeggen over de "uiteindelijke" bedoeling, over de innerlijke dynamiek, die nu al binnen onze huidige wereld volop aan het evolueren en het groeien is. "Als de Mensenzoon in deze wereld helemaal aanwezig is, wanneer Gods Rijk uiteindelijk volledig doorbreekt op deze aarde, dán, zal onze mensenwereld gelijken op een bruiloftsfeest" d.w.z. een feest waar de Liefde wordt gevierd en in het centrum van wordt gezet." Dit is dus het eerste wat de parabel ons vandaag zegt: "Mensen, onze wereld is aan het groeien naar een goddelijk liefdesfeest." Laten wij dus goed beseffen dat wij, ondanks alle pijn die wij nu misschien beleven, uiteindelijk toch op weg zijn naar een feest van liefdevolle verbondenheid met God. Dat is onze bestemming, dat is onze hoop! Neen, de wereld is dus niet absurd. Neen, onze inspanningen van steeds groeiende liefde zijn niet zinloos. Wij, christenen, wij geloven dat wij allen - zowel de levenden als de reeds gestorvenen - uiteindelijk opgenomen worden in een feestelijke gemeenschap van verbondenheid met onze verrezen Heer. Zo willen wij denken over die hoopvolle, definitieve Dag van God en ons, door alles wat wij doen, nu al op weg zetten in het perspectief van deze definitieve liefdesontmoeting.

Maar nu weet niemand precies wanneer die definitieve doorbraak van het Rijk van Gods liefde gaat gebeuren. De tijd duurt lang, voor sommigen misschien tergend lang. Wellicht hoopten velen onder ons dat het geluk hen vrij onmiddellijk in de schoot zou vallen. Als het leven dan niet blijkt te verlopen zoals verwacht, dan groeit bij heel wat mensen de sleur en de moeheid, het compromissen-sluiten en soms zelfs de wanhoop. "Allen sluimerden in." Dan worden wij allen bedreigd door de duisternis van de nacht. De parabel zegt dat de Bruidegom komt "midden in de nacht". Midden in onze duistere, soms hopeloze wereld, weerklinkt de bevrijdingskreet: "De Bruidegom komt! De Heer van de Liefde komt!" "Mensen er is dus toch hoop! Er is hoop te midden van uw kleurloze, versufte en duistere wereld. Leef dan niet als diegenen, die geen Bruidegom, die geen liefde in hun leven, meer verwachten. Leef eerder als die bruidsmisjes die de Bruidegom tegemoet trekken, gelovend dat Hij komt. Steek de lamp van het geloof weer aan in uw donkere nacht. Zorg dat, ondanks uw ervaringen van ziekte, tegenslag of dood, het hoopvolle geloof levendig blijft dat de Heer op komst is om het uiteindelijke liefdesfeest te laten beginnen."

Niet iedereen blijkt echter evengoed gewapend tegen de ervaring van versuffing of onvervulde verwachtingen van het leven. Er zijn dwazen. De fout van de "dwaze" bruidsmisjes is geen toevallige, kleine vergetelheid. "Olie vergeten" is in de parabel het symbool van een hele houding van onvergeeflijk gebrek aan persoonlijk en alert openstaan voor de liefde. Maar er zijn ook wijzen. Bij sommigen is de vlam in het hart niet gedoofd. De parabel zegt ons: Christenen, hou de lamp van uw geloof brandend, maar gij moet daarbij

ook wijs zijn en de olie van uw liefde niet vergeten. Zonder de olie van de liefde kan het licht van het geloof niet levendig blijven. Uw geloof dooft uit als het niet wordt gevoed door uw concrete naastenliefde.

Maar kijk, op het gebied van de concrete liefde zijn er eigenlijk dingen die men niet mag vergeten, waarbij men eigenlijk niet kan en niet mag rekenen op de anderen, engagementen waarvoor men zélf verantwoordelijk is: Een man mag zijn vrouw nooit vergeten en een vrouw haar man niet. Ouders mogen hun kinderen nooit vergeten, - wat er ook gebeurd is - en kinderen mogen hun ouders nooit vergeten. De gezonden mogen de zieken en de gehandicapten in hun midden nooit vergeten en de zieken en de gehandicapten nooit de gezonden die hen omringen en verzorgen. Christenen mogen de liefde nooit vergeten. Op dat punt kan niemand het in onze plaats doen. De weigering van de wijze bruidsmisjes is hier dus geen voorbeeld van gebrek aan naastenliefde, maar is in de parabel een manier om te zeggen dat wij op dat punt onze verantwoordelijkheid niet op anderen mogen afschuiven. Ieder moet, mét de lamp, ook zijn olie meenemen op zijn weg, die uniek is. Ons geloof blijft maar levendig als het, in de concrete omstandigheden waarin ieder van ons leeft, gevoed wordt door een zeer unieke, fijngevoelige liefde: een dienstbaarheid die gereed staat om in de eigen aangegane engagementen zelf te helpen waar ze moet. Christenen hebben altijd van die olie mee.

En dan nog iets over dat strenge einde van de parabel. De deur gaat meedogenloos op slot. Is God dan niet barmhartig? Zeker, God is barmhartig. Dat toont Hij ons voortdurend. God staat steeds als eerste klaar om ons uit te nodigen. En Hij doet het langs honderden wegen, elke dag opnieuw, heel ons leven lang. Inderdaad "heel ons leven lang", dus: "zolang ons leven duurt". Maar onze aardse levenstijd is echt beperkt. Wij krijgen van God ruime kansen, maar de dood is werkelijk een eindpunt van ons aardse leven. Dat de deur gesloten wordt, betekent dat het christendom de dood radicaal au sérieux neemt. Het christendom gelooft niet in de reïncarnatie, alsof er nog een tweede, derde of volgende keuze zou bestaan voor een verder, soortgelijk, aardse leven. Maar daardoor neemt het christendom ook ons huidig, aardse leven volledig au sérieux. Dat betekent dat het belangrijkste nú moet gebeuren. Wij moeten niet speculeren op later. Het komt er werkelijk nú op aan. Wat wij nú opbouwen aan liefde heeft eeuwigheidswaarde.

Dat is blijkbaar hetgeen Mattheüs wil benadrukken met zijn oproep tot waakzaamheid in deze parabel: "Speculeer niet op later, speculeer ook niet op de hulp van anderen, maar neem nu, elke dag dus, in welke omstandigheden gij ook zit, zelf de verantwoordelijkheid om hoopvol en liefdevol te zijn, ook al zijn de tijden die gij meemaakt donker."

Wij zijn op weg naar Gods bruiloft, de feestelijke gemeenschap van al onze dierbaren met de verrezen Heer. Laten wij vandaag onderweg, mét de lamp van ons geloof, steeds de olie van onze liefde meedragen.

Pater Frans s.j.